

A HÉT VERSE

Jorge Luis Borges

Az első magyar költőhöz

E néked csak jövő pillanatban,
mely annak is titok, kinek az izzó
planéták vagy a bikák jonhai
felfedik a jövő korok tilos
szerkezetét, mi sem lehetne könnyebb,
mint valamilyen lexikont felütni,
hogy megleljem neved, testvéri árny,
s megtudjam, mily folyókban tükröződött
arcod, mely mára por és hamu lett,
s mily kardok, mily bálványok és királyok,
végtelen alfölded mily fényei
kapatták hangod első énekedre.
Éjszakák s tengerek állnak közöttünk,
a századok nagy változásai,
és fajták, éghajlatok, birodalmak,
de valami megfoghatatlanul
összeköt, a szavak titkos szerelme,
hangok és jelképek e társasága.
Mint hajdanán az éleai íjász,
egy kósza estén valaki magában
egy árny-céltábla felé lődözi
egyre e képtelen nosztalgiát.
Mi ketten sosem találkozhatunk,
ó, őszám, kihez el nem hat szavam.
Számodra gyöngye visszhang sem vagyok,
magam számára szorongó titok,
varázslat és rettegés szigete,
amilyen talán mindig minden ember,
és te is voltál, más egek alatt.

Somlyó György fordítása